

Uchwała Nr
Rady Miasta Gdańska
z dnia

w sprawie wzniesienia pomnika „Inki” – Danuty Siedzikówny

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 594; zm. Dz. U. z 2013 r., poz. 645, poz. 1318; zm. Dz. U. z 2014 r., poz. 379, poz. 1072),

uchwała się, co następuje:

§ 1

1. Rada Miasta Gdańska akceptuje ideę wzniesienia pomnika „Inki”- Danuty Siedzikówny w Gdańsku – Oruni przy ul. Gościnniej.
2. Rada Miasta Gdańska wyraża zgodę na tymczasowe ustawienie figury „Inki” wg projektu przedstawionego w załączniku nr 2 i rekomenduje przeprowadzenie Konkursu, który wyłoni ostateczny kształt pomnika.

§ 2

Pomnik zostanie sfinansowany ze środków zebranych przez **Komitet Budowy Pomnika Danuty Siedzikówny „Inki”**.

§ 3

Zagospodarowanie otoczenia zostanie wykonane przez Miasto Gdańsk. Realizacja zadania nastąpi po zabezpieczeniu w budżecie środków na ten cel.

§ 4

Integralną część uchwały stanowią załączniki nr 1 i 2. Załącznik nr 1 zawiera lokalizację pomnika, załącznik nr 2 wstępną wizję jego wyglądu.

§ 5

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Gdańska.

§ 6

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miasta Gdańska

Bogdan Oleszek

INKA

Projekt - Andrzej Renes

SPECYFIKACJA:

Wysokość rzeźby: 260 cm,
wykonana z mosiądzu i aluminium,
waga 400kg.

Wymiary podstawy z granitu:
100 cm x 80 cm x 15 cm
na podsypce z tłucznia i żwiru, na
której będzie stała rzeźba.

UZASADNIENIE

Z inicjatywą wzniesienia pomnika upamiętniającego „Inkę” wystąpił **Komitet Budowy Pomnika Danuty Siedzikówny „Inki”**.

Danuta Siedzikówna, pseudonim Inka (ur. 3 IX 1928 w Guszczewinie, powiat Bielsk Podlaski), była córką Wacława Siedzika, leśniczego, i Eugenii z domu Tymińskiej. W roku 1940 ojciec Danuty został aresztowany przez NKWD i wywieziony na Syberię, skąd potem z armią gen. Andersa dostał się do Iranu, gdzie zmarł przed końcem wojny. Matka Inki w okresie okupacji niemieckiej działała w polskim podziemiu niepodległościowym, aresztowana, w połowie 1943 roku została rozstrzelana przez Niemców. Danuta została zaprzysiężona jako żołnierz Armii Krajowej w grudniu 1943 roku i przyjęła pseudonim Inka. Była łączniczką po przeszkoleniu wojskowym, ukończyła też kursy sanitarne. W maju 1945 została aresztowana; udało jej się zbiec, kiedy konwój wiozący aresztantów został zaatakowany przez oddział Stanisława Wołonceja (pseudonim Konus). Inka trafiła do 5. Wileńskiej Brygady AK mjr. Zygmunta Szendzielarza (pseudonim Łupaszko). Na zimę oddział rozformowano, a Danka-Inka zaczęła naukę w gimnazjum. Dowiedziawszy się, że Urząd Bezpieczeństwa ponownie chce ją aresztować, wróciła do lasu pod przybranym nazwiskiem Obuchowicz. Działała na obszarze Borów Tucholskich. Jako łączniczka i sanitariuszka otrzymała rozkaz udania się do Gdańska, gdzie miała m.in. zaopatrzyć się w materiały sanitarne. 20 lipca 1946 roku nad ranem została aresztowana przez UB, jako więzień specjalny osadzona w pawilonie V więzienia przy ulicy Kurkowej 12 w Gdańsku. W celu wymuszenia zeznań na temat jej dowódców z AK poddawano ją licznym torturom. Inka nie załamała się i nie ujawniła żadnych istotnych wiadomości. Została skazana na karę śmierci i rozstrzelana w dniu 28 sierpnia 1946 roku o godzinie 6.15 rano. Przed śmiercią pisała „Jest mi smutno, że muszę umierać. Powiedźcie mojej babci, że zachowałam się jak trzeba”.

10 czerwca 1991 roku wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku Danuta Siedzikówna została zrehabilitowana, Sąd uznał, że poniosła śmierć za działalność na rzecz niepodległego państwa polskiego, a wyrok z 1946 r. był zbrodnią sądową.

11 listopada 2006 r. została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski przez Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego.

1 marca 2015 roku oficjalnie ogłoszono odnalezienie miejsca jej pochówku na Cmentarzu Garnizonowym w Gdańsku.

Wzniesienie pomnika uważa się za zasadne.